

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 186/04-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Eduarda Bárány a Lajosa Mészároša prerokoval prijatú sťažnosť I. K. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. V. P., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 75/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 75/99 p o r u š i l právo I. K. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. I. K. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 321 Sk (slovom sedemtisícristodvadsaťjeden slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bardejov povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. V. P., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti **n e v y h o v u j e . .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 2. decembra 2004 č. k. I. ÚS 186/04-20 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v časti, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 75/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ podal 7. júna 2000 na okresnom súde dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 28. apríla 2004 č. k. 8 Co 35/04-55. Sťažovateľ namieta, že o jeho uvedenom dovolaní „*nie je rozhodnuté dodnes*“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že vyčerpal aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v napadnutom konaní podal sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, „*ale vôbec to nepomohlo, lebo s vydaním definitívneho rozhodnutia kasačný súd sa neponáhľal a ani sa ponáhľat nemôže, pretože tu ľahostajne koná prvostupňový súd, ktorý mu doposiaľ nepredložil žiadne podklady na rozhodnutie!*“

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sťažovateľ uviedol, že: „*Žiadam Ústavný súd SR, aby (...) konečným verdiktom vo svojom ústavnom náleze rozhodol takto:*

1.) *Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa (...) čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v kontexte s ods. 1), čl. 6 Európskeho Dohovoru a priamo aj*

toto právo, postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom u neho pod č. k. 7 C 75/99 porušené bolo.

- 2.) Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove, aby v konaní vedenom pod č. k. 7 C 75/99 konal bez zbytočných prieťahov.*
- 3.) Priznáva I. K. K. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiatisíc korún slovenských), ktoré je mu Okresný súd v Bardejove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*
- 4.) Ukladá Okresnému súdu v Bardejove povinnosť uhradiť I. K. K. trovy tohto konania vo výške 8 800.– Sk (slovom osemtisícosemsto korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove vyplatiť v hotovosti alebo šekovou poukážkou do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia (...).“*

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. P., listom z 25. februára 2005 sp. zn. Spr. 39/05 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 24. marca 2005.

2. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení podal chronológiu úkonov vykonaných predovšetkým okresným súdom a uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Vychádzajúc z (...) chronológie jednotlivých úkonov som nútený akceptovať tvrdenie sťažovateľa, že v konaní, po tom, čo sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 10. 4. 2000 č. k. 4 Co 69/00-26 došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to z dôvodu, že Okresný súd Bardejov v období od 27. 7. 2001 až do 20. 9. 2002 a od 4. 11. 2002 do 7. 1. 2004 bol vo veci nečinný. Navrhujem preto, aby Ústavný súd SR vyslovil, že uvedené práva postupom Okresného súdu Bardejov u sťažovateľa porušené boli a to napriek tomu, že nezodpovedá pravde tvrdenie sťažovateľa o vyčerpaní právneho prostriedku nápravy v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Vzhľadom však k tomu, že dovolacie konanie je už právoplatne skončené, čím zanikla právna neistota na strane sťažovateľa, navrhujem zamietnuť sťažnosť sťažovateľa I. K. K. v časti, pokiaľ sa domáha, aby Ústavný

súd SR prikázal vo veci konať a aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie. Podľa nášho názoru už samotné vyslovenie, že k porušeniu práva na strane sťažovateľa došlo, treba považovať za dostatočnú a účinnú nápravu. Zároveň navrhujem sťažovateľovi nepriznať náhradu trov konania (...).

V zmysle § 30 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov netrvám, aby sa o prijatej sťažnosti konalo ústne pojednávania. (...)

2. 2. Sťažovateľ vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu okrem iného uviedol, že:

«(...) Je chvályhodné, že čelný funkcionár Okresného súdu v Bardejove si v konaní vedenom u tohto súdu pod č. k. 7 C 75/99 už konečne z hľadiska prietahov priznáva to, čo v doterajších kauzách tvrdošijne popieral, ale napriek tomu sa nemôžem s ním stotožniť a síce s jeho tzv. faktami, ktorými on argumentuje v snahe vyhnúť sa dôsledkom plynúcich zo spravodlivého zadosťučinenia, pretože:

1) Nie je pravdou, že ja ako sťažovateľ som nevyužil dostupný prostriedok možnej nápravy, ktorý mi poskytuje §-17 zákona o štátnej správe súdov čís. 80/92 Zb., aj keď podľa samotnej konštantnej judikatúry ústavného súdu to ani nie je potrebné (vid' napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 26/95, podľa ktorého uplatnenie ochrany ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je podmienené využitím žiadostí, či sťažností v zmysle predom cit. zákona. A na dôvažok je treba ešte dodať, že takéto niečo nevyžaduje ani ustálená súdna prax ESLP v Štrasburgu s jej konštantnou judikatúrou, už nehovoriac o tom, že ja som skutočne podal písomnú sťažnosť na prietahy v konaní dňa 24. III. 03, ale aj napriek tomu celý zbytok roka 2003 a potom ešte do 7. I. 04, bardejovský súd nebol v tejto veci vôbec činný.

2) Moja ústavná sťažnosť v tejto veci na prietahy v konaní, zo dňa 27. I. 04 bola ústavnému súdu doručená hneď v nasledujúci deň, ale dovolacie konanie bolo kasačným súdom ukončené až po jej podaní, a to takmer po 8-mich mesiacoch. (...) nemožno prijať záver, že iba samotné vyslovenie porušenia práva ústavným súdom na mojej strane, je treba považovať za dostatočnú a účinnú nápravu. Tvrdím, že ja každé svoje podanie na súde považujem za významné!

3) V zmysle zákona o konaní pred ústavným súdom, netrváme s naším p. advokátom, aby sa o tejto prijatej sťažnosti Ústavným súdom SR konalo ústne pojednávanie, ale trváme na priznaní vzniklých trov tohto súdneho konania pred ústavným súdom. (...)»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 75/99:

Dňa 3. februára 1999 podal sťažovateľ na okresnom súde žalobu o zaplatenie 14 932 Sk proti Národnému úradu práce Bratislava (ďalej len „odporca“). Okresný súd 9. septembra 1999 rozsudkom č. k. 7 C 75/99-17 žalobný návrh zamietol. Krajský súd uznesením z 10. apríla 2000 č. k. 4 Co 69/00-26 odmietol odvolanie sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu ako neskoro podané. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie 7. júna 2000. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 75/99 v období po podaní tohto dovolania.

Dňa 18. júla 2000 Krajská prokuratúra v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) požiadala okresný súd o zapožičanie spisu sp. zn. 7 C 75/99 (ďalej len „spis“), ktorý musí byť predložený Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“).

Dňa 31. júla 2000 dala sudkyňa okresného súdu úpravou kancelárii pokyn, aby oznámila krajskej prokuratúre, že spis jej nemôže byť zapožičaný z dôvodu, že sťažovateľ podal vo veci dovolanie.

Dňa 3. augusta 2000 doručila krajská prokuratúra okresnému súdu opätovnú žiadosť o predloženie spisu.

Dňa 6. novembra 2000 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil splnomocnenie pre svojho právneho zástupcu na zastupovanie v dovolacom konaní.

Dňa 16. novembra 2000 doručil sťažovateľ okresnému súdu odpoveď na výzvu súdu, v ktorom žiadal, aby mu súd právneho zástupcu v dovolacom konaní ustanovil.

Dňa 27. novembra 2000 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil potvrdenie o svojom príjme.

Dňa 5. decembra 2000 sťažovateľ doručil okresnému súdu doklad o svojom príjme.

Dňa 26. januára 2001 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil dovolanie, ktoré spĺňa zákonom ustanovené náležitosti.

Dňa 29. januára 2001 sudkyňa okresného súdu vydala uznesenie č. k. 7 C 75/99-39, ktorým nepriznala sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 8. februára 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu doplnenie dovolania v zmysle výzvy súdu z 26. januára 2001.

Dňa 20. februára 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 75/99-39.

Dňa 21. februára 2001 súd vyzval sťažovateľa, aby predložil dôvody svojho odvolania.

Dňa 22. februára 2001 sťažovateľ doručil okresnému súdu doplnenie dôvodov svojho odvolania.

Dňa 28. februára 2001 dala sudkyňa okresného súdu úpravou kancelárii pokyn, aby doručila spis krajskému súdu s odvolaním sťažovateľa proti uzneseniu č. k. 7 C 75/99-39.

Dňa 9. marca 2001 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedenom odvolaní.

Dňa 17. júla 2001 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 4 Co 163/01-45 z 31. mája 2001, ktorým bolo napadnuté uznesenie potvrdené.

Dňa 27. júla 2001 dala sudkyňa okresného súdu úpravou kancelárii pokyn, aby doručila uznesenie krajského súdu č. k. 4 Co 163/01-45 sťažovateľovi.

Dňa 20. septembra 2002 súd vyzval sťažovateľa, aby doručil súdu plnú moc pre svojho právneho zástupcu v dovolacom konaní.

Dňa 4. novembra 2002 súd doručil doplnenie dovolania odporcovi.

Dňa 7. januára 2004 vydala sudkyňa okresného súdu uznesenie č. k. 7 C 75/99-51, ktorým neustanovila sťažovateľovi právneho zástupcu na jeho zastupovanie v dovolacom konaní.

Dňa 28. januára 2004 sťažovateľ doručil okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o neustanovení právneho zástupcu.

Dňa 6. februára 2004 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o uvedenom odvolaní.

Dňa 21. mája 2004 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 35/04-55 z 28. apríla 2004, ktorým bolo potvrdené napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 75/99-51.

Dňa 11. júna 2004 súd vyzval sťažovateľa na predloženie plnej moci pre právneho zástupcu, ktorý ho bude zastupovať v dovolacom konaní.

Dňa 21. júna 2004 bola okresnému súdu doručená žiadosť krajskej prokuratúry o zapožičanie spisu.

Dňa 28. júna 2004 doručil sťažovateľ okresnému súdu svoju odpoveď na uvedenú výzvu.

Dňa 2. júla 2004 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby rozhodol o dovolaní sťažovateľa.

Dňa 13. septembra 2004 bolo okresnému súdu doručené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 115/2004 z 2. septembra 2004, ktorým bolo dovolacie konanie zastavené.

Dňa 20. septembra 2004 bolo uvedené uznesenie najvyššieho súdu doručené účastníkom konania.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'uchinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 75/99 v období po podaní dovolania sťažovateľom 7. júna 2000 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre

sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mal svoj významný podiel aj sťažovateľ, najmä tým, že na okresný súd sa obrátil opakovane s podaniami, ktoré neboli úplné (napr. dovolanie bez plnomocenstva pre svojho právneho zástupcu, podanie odvolania bez odôvodnenia a pod.), pričom aj kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd riadne postupovať v konaní. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prierahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (pozri I. ÚS 41/02). Na uvedené správanie sťažovateľa nemohol ústavný súd neprihliadnuť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek dôvodov nečinný v období od 27. júla 2001 do 20. septembra 2002 (trinásť mesiacov) a od 4. novembra 2002 do 7. januára 2004 (štrnásť mesiacov). Okresný súd teda počas dvoch rokov a troch mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca počas napadnutého súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prierahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale došlo k nim čiastočne z dôvodu nesúčinnostného správania účastníkov a predovšetkým v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prierahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Pretože uznesením najvyššieho súdu z 2. septembra 2004 sp. zn. 3 Cdo 115/2004 bolo napadnuté konanie právoplatne skončené, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 7 321 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia 19. novembra 2004 a podanie a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 24. marca 2005). Za jeden úkon vykonaný v roku 2004 patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3, § 24 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) a za jeden úkon vykonaný v roku 2005 patrí odmena 2 501 Sk a režijný paušál 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 7 321 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 2 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk „za dlhodobé nepríjemné znášanie stavu právnej neistoty“, pričom dodal, že „mnou požadovaná satis-fakcia je adekvátne spôsobilá odčiniť na mne spáchanú krivdu i vzniklú ujmu na mojich základných a ľudských právach“.

Z citovaného čl. 127 ods. 3 ústavy a z citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadosťučinenie. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neprichádza do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. K tomuto záveru dospel ústavný súd

preto, lebo sťažovateľ sa výraznou mierou podieľal na vzniku zbytočných prietáhov v konaní, pretože si včas nesplnil svoje zákonné povinnosti, ktoré v zásade bránili súdu konať a rozhodovať, a tým aj splniť účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri bod 2 časti III tohto nálezu).

Ústavný súd konštatuje, že vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia sú v okolnostiach prípadu dostatočnými opatreniami na nápravu stavu spôsobeného porušením označených základných práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2005